

Ελπίδα, η ηρωίδα της υπομονής.

Η Ελπίδα Αλεξανδρίδου γεννήθηκε το 1950 και ήταν το έκτο παιδί πολύτεκνης οικογένειας 7 αδελφών.Α.

Όταν ήταν 18 χρόνων αρρώστησε από νεφροπάθεια. Σύντομα μπαίνει στις περιτονικές πλύσεις. Ακολουθεί η πρώτη μεταμόσχευση νεφρού. Μετά τρία χρόνια απορρίπτεται ο νεφρός και μπαίνει στην αιμοκάθαρση. Συνολικά έκανε αιμοκάθαρση 24 χρόνια, από τα οποία τα 4 σχεδόν χρόνια ήταν ανάπηρη στο καρότσι από βαρύ αιμορραγικό εγκεφαλικό που έπαθε. Αυτά τα 4 χρόνια δεν μπορούσε να μιλήσει. Μόνο μία λέξη έλεγε, «έλα».

Στα χρόνια της αιμοκάθαρσης, το 1983, έκανε και δεύτερη μεταμόσχευση νεφρού χωρίς επιτυχία, από την οποία ταλαιπωρήθηκε αφάνταστα.

Η αδελφή της κ. Αικατερίνη διηγείται:

Σε όλα τα χρόνια της ζωής της ουδέποτε την είδα απογοητευμένη. Πίστευε πως ο Θεός δίνει στον καθένα μας τον σταυρό που μπορεί να σηκώσει. Αυτό το πίστευε ακράδαντα και έκανε πάρα πολύ υπομονή. Συνέχεια μας έλεγε, όσο αντέχουμε, τόσο μας δίνει ο Θεός, όχι περισσότερο. Δεν έχω λόγια να περιγράψω την ευχάριστη υπομονή της. Δεν την άκουσα να παραπονεθεί ποτέ! Διαρκώς έλεγε: «Εγώ πολύ καλά είμαι, με τα δικά σας προβλήματα ασχολούμαι». Συγκεκριμένα ο Γέροντας Παΐσιος έλεγε:

«Η Ελπίδα έρχεται σε μένα και όλο για το σόι της και για άλλους μου λέει». Τόνιζε μάλιστα πολύ την υπομονή της. Πολλές φορές έχει πει: «Την Ελπίδα έπρεπε να την βαφτίσουν Υπομονή».

Όταν έμεινε ανάπηρη, εγώ η αδελφή της, είχα λογισμό μήπως τώρα μέσα της η Ελπίδα παραπονεθεί στο Θεό γιατί να γίνει έτσι. Αν και ήμουν σίγουρη για την απάντηση, επειδή όμως με απασχολούσε της το είπα μια μέρα. Μόνο να βλέπατε την μορφή της! Επειδή δεν μπορούσε να μιλήσει, να μου δώσει απάντηση με λόγια, αγρίεψε, μου έκλεισε το στόμα με το χέρι της, σαν να μου έλεγε αυστηρά: «Τι είναι αυτά που λες;».

Πολλές φορές, επιστρέφοντας από την αιμοκάθαρση στο σπίτι, την ρωτούσε κάποια ψυχή: «Πού ήσουν, Ελπίδα;» Και απαντούσε με χιούμορ: «Να, πήγα, έγραψα το μεροκάματο και ήρθα».

Όταν περπατούσε, πηγαινοερχόταν στο νοσοκομείο με τα πόδια μόνη της. Ελεημοσύνη έδινε και ήταν το μοναδικό που δεν το έλεγε ούτε και σε μένα. Πολλές φορές μου έλεγε: «Μία δραχμή να έχω περισσότερη από αυτά που μου είναι απαραίτητα, μου φέρνει στενοχώρια». Δεν φρόντισε ποτέ να έχει έστω μία δραχμή στην άκρη. Τα μόνα έσοδά της ήταν η σύνταξη των νεφροπαθών.

Σε δύσκολες φάσεις της ζωής της, όπως στη δεύτερη μεταμόσχευση, που κινδύνεψε πολύ η ζωή της και σε άλλες, που είχε με ανακοπές, μου έλεγε: «Δεν με νοιάζει που θα φύγω από αυτή την ζωή. Για μένα έτσι αγάπησε ο καλός Θεός, όμως σκέπτομαι που θα λυπηθείτε».

Πολλές φορές με στήριζε, λέγοντάς μου: «Μη φοβάσαι, δεν θα πεθάνω όταν σου λένε οι γιατροί, αλλ' όταν θέλει ο Θεός». Και όντως έτσι έγινε. Όσες φορές μου είπαν θα πεθάνει η Ελπίδα, συνερχόταν πάλι.

Στα τελευταία της έπαθε δεύτερο εγκεφαλικό. Έμεινε 40 ημέρες στο νοσοκομείο, και τα ξημερώματα των Τριών Ιεραρχών, 30 Ιανουαρίου του 2001, η Ελπίδα έφυγε για να συναντήσει το Θεό, που τόσο πολύ αγάπησε.

Στην Θεία λειτουργία δεν καθόταν. Δεν ήθελε να κάθεται, μόνον όταν πονούσε πάρα πολύ, επειδή είχε συν τοις άλλοις βαριά οστεοπόρωση και ήταν αρκετά κυρτωμένη.

Ήταν ένας μικροσκοπικός άνθρωπος, 40-45 κιλά, και έκρυβε μέσα της πολλή αγάπη για τον Θεό, πολλή εμπιστοσύνη και πολλή υπομονή.

Στον εαυτό της άντεχε και υπέμενε πολλά, στους άλλους όμως, και το παραμικρό να είχαν, πονούσε πολύ.

Κάποιος νεφροπαθής την ρώτησε: «Τι είναι αυτό που έχεις και αισθάνεσαι τόσο καλά; Μακάρι και γω να ήμουν σαν εσένα». Και αυτή του απάντησε: «Τι έχω; Τον Χριστό έχω».

Όταν ήταν στο νοσοκομείο με το βαρύ εγκεφαλικό, έφεραν μια κοπέλα που έκανε απόπειρα αυτοκτονίας. Ήταν ακριβώς απέναντι από το δικό της κρεβάτι. Χωρίς να την γνωρίζει την Ελπίδα, είπε: «Και μόνο που την βλέπω μου κάνει καλό».

Θύμωνε πάρα πολύ όταν κάποια ψυχή της έλεγε: «Ελπίδα, εσύ θα αγιάσεις». «Με βλέπουν που πηγαίνω στην Εκκλησία και νομίζουν ότι κάτι είμαι. Δεν ξέρουν τι χάλια έχω». Το έλεγε και το πίστευε.

Στον Α' τόμο του Γέροντος Παϊσίου της εκδόσεως του Ιερού Ησυχαστηρίου «Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος» Σουρωτής, σελ. 148, γράφονται τα εξής, που αφορούν την μακαριστή αδελφή Ελπίδα:

«Και τώρα που ήμουν στο νοσοκομείο (το 1994, στο Θεαγένειο), ήρθε μια γυναίκα που τα χέρια της ήταν τρυπημένα από τις μεταγγίσεις! Ήταν τελείως χάλια. Δεν είχε η φουκαριάρα φλέβα για φλέβα! “Δεν έχω κανένα καλό, μου λέει. Μήπως με λυπηθεί από αυτά ο Θεός και με πάρει στον Παράδεισο! Εχω εκείνο, εκείνο το ελάττωμα...”. Και έλεγε, έλεγε ένα σωρό κουσούρια. Τι λεπτή εργασία έκανε στον εαυτό της! Εγώ σε τέτοια κατάσταση άλλον άνθρωπο δεν είδα!»

Επίσης και στον Δ' τόμο, σελ. 211, γράφονται τα εξής που αφορούν την ίδια:

«Σήμερα μου είπε μια νεφροπαθής που χρόνια τώρα κάνει αιμοκάθαρση: “Παππούλη, σταυρώστε, σας παρακαλώ, το χέρι μου. Οι φλέβες είναι όλο πληγές και δεν μπορώ να κάνω αιμοκάθαρση”. “Αυτές οι πληγές, της είπα στην άλλη ζωή θα είναι διαμάντια μεγαλύτερης αξίας από τα διαμάντια αυτού του κόσμου. Πόσα χρόνια κάνεις αιμοκάθαρση;” “Δώδεκα”, μου λέει. “Δηλαδή δικαιούσαι ένα εφάπαξ και μία σύνταξη μειωμένη”, της είπα. Μετά μου δείχνει μια πληγή στο άλλο χέρι και μου λέει: “Παππούλη, αυτή η πληγή δεν κλείνει, φαίνεται το κόκκαλο”. “Ναι, αλλά από εκεί μέσα φαίνεται ο Ουρανός, της λέω. Άντε, καλή υπομονή. Εύχομαι ο Χριστός να σου αυξάνει την αγάπη Του, για να ξεχνιέται ο πόνος σου. Φυσικά υπάρχει και η άλλη ευχή, να εξαλειφθούν οι πόνοι, αλλά τότε εξαλείφεται και ο πολύς μισθός. Επομένως, η προηγούμενη ευχή είναι καλύτερη”. Παρηγορήθηκε η καημένη».

Επειδή ήταν ταπεινή, στον εαυτό της δεν έβρισκε τίποτε καλό, μόνο κουσούρια έβρισκε και θεωρούσε ότι δεν άξιζε να μπει στον παράδεισο. Έλεγε: «Ίσως ο Θεός με λυπηθεί λόγω της αρρώστειας μου και με σώσει».

Ένα διάστημα την απασχολούσε έντονα αυτός ο λογισμός, θα σωθώ, δεν θα σωθώ. Όταν ήρθε ο π. Παΐσιος στην Σουρωτή, πήγαμε για να πεί τον λογισμό της. Είχε, όμως, πάρα πολύ κόσμο και μας είπε η μοναχή μόνο την ευχή να πάρουμε, γιατί θα άρχιζε η θεία Λειτουργία και δεν θα μπορούσαν να τον δουν όλοι.

Μόλις ήρθε η σειρά της Ελπίδας και πήρε την ευχή του, σκύβει ο π. Παΐσιος και της λέει στο αυτί: «Ελπίδα, εσύ θα τρέχεις μέσα στον παράδεισο».

Πετούσε από την χαρά της και μας είπε συγκεκριμένα: «Ακτινογραφία μου έβγαλε ο παππούλης και πήρα την απάντηση».

**Από το περιοδικό «Όσιος Φιλόθεος της Πάρου» 29, εκδ. Ορθόδοξος
Κυψέλη, σελ. 194.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>